

ČÁST PRVNÍ

Zveme vás!

Hledáme ženy od 18 do 32 let pro účast na studii o etice a morálce, prováděné předním newyorským psychiatrem.

Štědrá kompenzace, anonymita zaručena.

Zavolejte pro další detaily.

Je snadné soudit rozhodnutí druhých. Matka s nákupním košíkem plným barevných obilných kroužků a sušenek Oreo ječí na dítě. Řidič drahého kabrioletu předjede pomalejší auto. Žena v tiché kavárně bez ustání mluví do mobilního telefonu. Manžel podvádí svou ženu.

Ale co kdybyste věděli, že ten den matka přišla o práci?

Co když ten řidič slíbil synovi, že stihne jeho zápas, ale šéf trval na tom, že musí na poslední chvíli na schůzku?

Co když té ženě v kavárně zrovna zavolala její životní láska, muž, který jí zlomil srdce?

A co když se k tomu záletníkovi manželka při každém doteku otáčela zády? Možná byste stejně snadno odsoudili ženu, která svá nejnítěrnější tajemství pro peníze odhalí cizímu člověku. Ale odložte své předsudky – alespoň pro tentokrát.

Všechny naše činy mají své důvody. I když ty důvody skrýváme před těmi, kteří si myslí, že nás nejlépe znají. I když jsou ty důvody tak hluboko pohřbené, že je sami nedokážeme rozpoznat.

PRVNÍ KAPITOLA

Pátek 16. listopadu

MNOHÉ ŽENY CHTĚJÍ, aby je svět vnímal určitým způsobem. Mou prací je takové proměny vytvářet během pětáctyřicetiminutových sezení.

Když se svou pomocí skončím, vypadají klientky jinak. Sebevědomější, rozzářené. Dokonce šťastnější.

Mohu ale nabídnout jen dočasnou nápravu. Lidé se pokaždé vrátí ke svému dřívějšímu já.

Skutečná změna chce víc než nástroje, kterými vládnu.

Je pátek večer, za pět minut tři čtvrtě na šest. Dopravní špička. Je to také doba, kdy často někdo chce vypadat jako svá nejlepší verze, takže si v diáři tenhle čas neustále rezervuji.

Když se dveře metra otevřou na Astor Place, jsem venku první. Pravá ruka mě bolí od tíhy kosmetického kufříku jako pokaždé na konci dlouhého dne.

Zhoupnu kufřík za sebe, abych prošla úzkým prostorem – jen dnes je to moje pátá cesta přes turnikety, dělám to automaticky – a pak pospíchám nahoru po schodech.

Když se dostanu na ulici, zalovím v kapse kožené bundy a vytáhnu telefon. Poklepu na displej, abych otevřela kalendář, který se přes BeautyBuzz stále aktualizuje. Dávám k dispozici hodiny, kdy mohu pracovat, a schůzky mi přijdou ve zprávě.

Poslední dnešní objednávka je poblíž Osmé ulice a Univerzitního náměstí. Jde o dvě klientky, tudíž dvojitá – na devadesát minut. Mám adresu, jména a kontaktní telefonní číslo. Nemám ale tušení, kdo na mne bude čekat za dveřmi, až na ně zaklepu.

Ale nebojím se cizích lidí. Naučila jsem se, že víc ubližují důvěrně známí lidé.

Zapamatuji si přesné místo a pak jdu ulicí. Vyhýbám se odpadkům přetékajícím z plného koše. Majitel obchodu zatahuje bezpečnostní mříž, kov hlasitě rachotí. Trojice studentů s batohy přes rameno, kolem které procházím, se hravě postrkuje.

Jsem dva bloky od cíle, když mi zazvoní telefon. Podle ID volajícího vidím, že je to máma.

Nechám telefon jednou zazvonit a dívám se na malou kulatou fotku usmívající se mámy.

Uvidím ji za pět dní, až pojedu domů na Děkuvzdání, říkám si.

Ale nedokážu to nechat být.

Pocit viny je vždycky nejtěžší.

„Ahoj mami. Je všechno v pořádku?“ zeptám se.

„Všechno je fajn, drahoušku. Jen se hlásím.“

Představuji si ji v kuchyni předměstského bytu ve Filadelfii, kde jsem vyrůstala. Míchá na plotně omáčku – jedí brzy a v pátek je pokaždé dušené maso s bramborovou kaší – pak se otevře lahev Zinfandelu, o víkendů si večer dopřává pokaždé po skleničce.

Malé okno nad dřezem zakrývají žluté závěsy a přes držadlo trouby visí utěrka s nápisem *To zvládneš!* přes obrázek válečku na těsto. Květované tapety se na okrajích odlepují a prohlubeň dole na chladničce připomíná, jak ji otec nakopnul, když Eagles prohráli v play-off.

Až táta přijde z práce – dělá pojišťováka –, bude večere hotová. Matka ho pozdraví rychlým polibkem. Zavolají sestru Becky ke stolu a pomůžou jí nakrájet maso.

„Becky si dnes ráno zapnula bundu,“ říká máma. „Úplně sama.“
Becky je dvaadvacet, je o šest let mladší než já.

„To je fantastické.“

Někdy bych si přála bydlet blíž, abych mohla rodičům pomáhat.
Jindy se stydím za to, jak jsem vděčná, že tak blízko nebydlím.

„Hele, můžu ti zavolat později?“ pokračuji. „Zrovna utíkám do práce.“

„Najali tě na další show?“

Zaváhám. Mámin hlas teď zní veseleji.

Nemůžu jí říct pravdu, a tak vyhrknu: „Jo, je to jen malá věc. Nejspíš se o tom ani nebude moc psát. Ale make-up je velmi vypracovaný, skutečně nekonvenční.“

„Jsem na tebe moc pyšná,“ ujistí mě máma. „Nemůžu se dočkat, až to příští týden všechno uslyším.“

Mám pocit, jako by chtěla něco dodat, ale i když ještě nejsem u cíle – studentského ubytovacího zařízení newyorské univerzity –, ukončím hovor.

„Dej Becky pusu. Miluju tě.“

Zásady mé práce přicházejí na řadu, ještě než dorazím.

Odhadnu si klienty v okamžiku, kdy je uvidím – všímám si obočí, které by vypadalo lépe ztmavené, nebo nosu, který potřebuje vystínovat, aby působil štíhleji. Víím ale, že i mé klientky si mě zařadí.

První pravidlo: moje neoficiální uniforma. Chodím celá v černé, takže se vyhnu nutnosti sestavit každé ráno nový outfit. Také to vysílá zprávu o mírné autoritě. Volím pohodlné vrstvy, které se dají prát v pračce a vypadají stejně svěže v sedm ráno i v sedm večer.

Jelikož když někoho líčíte, osobní prostor mizí, mám krátké a vyleštěné nehty, mátový dech a vlnité vlasy mám stažené do nízkého uzlu. Od tohoto standardu se nikdy neodchyluji.

Rozetřu si na ruce Germ-X a do pusy strčím tic tac, než zazvoním na byt č. 6D. Jsem tu o pět minut dřív. Další pravidlo.

Výtahem vyjedu do šestého patra a pak chodbou následuji hlasitou hudbu – Kate Perry zpívá *Roar* – a setkám se s klientkami. Jedna je v županu a druhá má na sobě tričko a boxerky. Cítím stopy předchozích zkrášlovacích procedur – chemikálie ke zvýraznění světlých pramínek ve vlasech dívky jménem Mandy a lak zasychající Taylor na nehtech rukou, kterými mává ve vzduchu.

„Kam dnes večer jdete?“ zeptám se. Na večírku bude nejspíš silnější osvětlení než v klubu, večere zase vyžaduje jemné líčení.

„Do Lit,“ odpoví Taylor.

Na můj nechápavý výraz reaguje: „To je v Meatpacking District. Zrovna včera tam byl Drake.“

„Super,“ přikývnu.

Proplétám se mezi předměty poházenými po podlaze: deštník, zmuchlaný šedý svetr, batoh... pak odsunu SkinnyPop popkorn a poloprázdné plechovky Red Bullu na nízkém konferenčním stole, abych si položila kufřík. Odemknu ho a strany se rozevrou jako harmonika, čímž odhalí jedno patro nad druhým s líčidly a štětci.

„Jaký styl si vyberete?“

Někdo do toho skočí po hlavě, aby stihl za den co nejvíc klientů. Já si v diáři nechávám čas navíc na to, abych položila pár otázek. Jen to, že jedna žena chce kouřové oči a nenalíčené rty, neznamená, že další si nepředstavuje výrazně rudé rty a jen trošku řasenky. Investice do prvních minut mi nakonec ušetří čas.

Ale věřím i svým instinktům a pozorování. Když tyhle dívky řeknou, že chtějí sexy plážový look, vím, že se ve skutečnosti chtějí podobat Gigi Hadid, která je na obálce časopisu pohozeného na pohovce.

„Čemu se věnujete?“ vyptávám se.

„Komunikaci. Obě chceme dělat do PR.“ Mandy zní znuděně,

jako bych byla nudná dospělá, která se jí vyptává, čím chce být, až vyroste.

„To zní zajímavě,“ prohlásím a posunu židli s rovnými zády na místo s nejsilnějším světlem, přímo pod stropní svítidlo.

Začnu s Taylor. Mám pětáctičet minut na to, abych zhmotnila představu, kterou chce vidět v zrcadle.

„Máte úžasnou pleť,“ pochválím. Další pravidlo je najít na každé klientce něco, co se dá pochválit. V případě Taylor to není těžké.

„Díky,“ odpoví a ani nezdvihne oči od telefonu. Začne komentovat příspěvky na Instagramu: „Vážně chce někdo vidět další fotky cupcaků? – Jules a Brian jsou tak zamilovaní, až je to nechutné – Inspirující západ slunce, chápu... fajn že si užíváš páteční noc doma na balkoně.“

Zatímco pracuji, klábosení děvčat mi splyne do šumu na pozadí jako hučení fénu nebo městského provozu. Ponořím se do tahů štětcem s různými make-upy, které jsem nanesla Taylor na tvář, aby dokonale splynuly s jejím tónem pleti, do měděných a pískových odstínů, které si míchám na ruce, abych podtrhla zlatavé skvrnky v jejích očích.

Nanáším na tváře bronzer, zrovna když jí zazvoní telefon.

Taylor přestane klikat na srdíčka a zdvihne mobil. „Soukromé číslo. Mám to vzít?“

„Jo!“ nadskočí Mandy. „Může to být Justin.“

Taylor nakrčí nos. „Kdo bere telefon v pátek večer? Může nechat zprávu.“

O chvíličku později klepne na tlačítko hovoru a místnost zaplní mužský hlas:

„Tady Ben Quick, asistent. Dr. Shields potvrzuje vaši schůzku tento víkend, zítra a v neděli od osmi do deseti dopoledne. Místo je opět Hunter Hall, místnost 214. Vyzvednu vás v hale a odvedu nahoru.“

Taylor obrátí oči a já vytáhnu řasenku.

„Můžete prosím nehýbat hlavou?“ požádám.

„Promiňte. Mandy, zešilela jsem? Budu mít příšernou kocovinu na to, abych zítra vstala takhle brzy.“

„Vyprdni se na to.“

„Jo. Ale je to pět set babek. To je jako dva svetry z rag & bone.“

Ta slova mne vytrhnou ze soustředění. Pět set si vydělám za deset zakázek.

„He, zapomeň na to. Nebudu si nařizovat budík kvůli nějakému pitomému dotazníku,“ řekne Taylor.

To musí být pěkné, pomyslím si a podívám se na svetr zmuchlaný v rohu.

Nemůžu si pomoci. „Dotazníku?“

Taylor pokrčí rameny. „Do nějakého psychologického výzkumu potřebují studentky.“

Přemýšlím, jaký typ otázek v tom výzkumu bude. Možná něco jako test osobnosti podle Myersové a Briggsové.

Poodstoupím a prohlížím si Taylorin obličej. Je klasicky pěkná, se záviděníhodnou stavbou kostí. Ani nepotřebovala celých pětadvaceti minut péče.

„Jelikož budete dlouho venku, použijí na rty konturu, než nanesu lesk. Vydrží tak déle.“

Vytáhnu svůj oblíbený lesk s logem BeautyBuzz na tubičce a roze-třu ho Taylor po plných rtech. Když skončím, Taylor následovaná Mandy se jde podívat do zrcadla v koupelně. „Páni!“ slyším ji říkat. „Je vážně dobrá. Uděláme si selfíčko.“

„Nejdřív potřebuju taky namalovat!“

Začnu odklízet kosmetiku, kterou jsem použila pro Taylor, a uvažuji, co budu potřebovat pro Mandy, když vtom si všimnu, že Taylor nechala telefon na židli.

Moje páteční noc sestává z venčení malého křížence teriéra Lea a vymývání make-upu ze štětců. Pojedu autobusem přes město do

své maličké garsonky na Lower East Side. Jsem tak umlácená, že nejspíš budu v posteli dřív, než si Taylor a Mandy v klubu objednájí první koktejl.

Znovu se podívám na telefon.

Pak se kouknu na dveře koupelny. Jsou přivřené.

Vsádím se, že se Taylor ani nebude obtěžovat zavolat, aby zrušila schůzku.

„Musím si koupit ten rozjasňovač, co použila,“ říká Taylor.

Pět set dolarů by mi tenhle měsíc hodně pomohlo s nájemem.

Už znám svůj zítřejší rozvrh – první práce začíná až po poledni.

„Nechám si od ní nalíčit trochu dramatické oči,“ říká Mandy.

„Nevím, jestli s sebou má umělé řasy.“

Hunter Hall od osmi do deseti dopoledne – to si pamatuju. Ale jak se jmenuje ten doktor a jeho asistent?

Ani nezaváhám. V jednu chvíli zírám na telefon a v další už ho držím v ruce. Neuběhla ani minuta, ještě se nezamknul. Potřebuju se na něj podívat, abych našla hlasovou schránku, to ale znamená spustit oči z dveří koupelny.

Klepnu na displej, abych přešla poslední zprávu, pak si přitisknu telefon pevně na ucho.

Dveře koupelny se pohnou a Mandy začne vycházet. Otočím se a srdce se mi prudce rozbuší. Nedokážu telefon vrátit na místo, aniž si mne všimne.

Ben Quick.

Můžu předstírat, že spadl ze židle, rychle zvažuji. Řeknu Taylor, že jsem ho právě zvedla.

„Počkej, Mand!“

Asistent... dr. Shields potvrzuje... od osmi do deseti dopoledne...

„Mám si od ní nechat dát tmavší odstín na rty?“

No tak, pomyslím si, kéž by se ta zpráva přehrávala rychleji.

Hunter Hall, pokoj č. 214.

„Možná,“ přitaká Mandy.

Vyzvednu vás v hal...

Zavěším a položím telefon zpátky na židli právě ve chvíli, kdy Taylor vkročí do místnosti.

Měla ho displejem dolů, nebo nahoru? Než se ale stihnu rozpo-
menout, Taylor stojí vedle mne.

Dívá se dolů na telefon a mně se sevře žaludek. Pokazila jsem to. Teď si vybavuji, že ho nechala na židli displejem dolů. Položila jsem ho špatně.

Těžce polknu a snažím se vymyslet výmluvu.

„Poslyšte,“ začne.

Podívám se jí do očí.

„Líbí se mi to. Ale mohla byste zkusit tmavší lesk na rty?“

Plácne sebou zpátky na židli a já pomaličku vydechnu.

Dvakrát jí předělám rty – poprvé je udělám v odstínu bobulové, pak vrátím původní odstín. Celou dobu si zpevňuji loket levou dlaní, abych roztřesenými prsty nepřetáhla. Když skončím, mám už pulz v normálu.

Když odcházím z bytu a dívky mi namísto spropitného nepřítomně poděkují, jsem pevně rozhodnutá.

Nastavím si budík na telefonu na 7.15 ráno.

Sobota 17. listopadu

DALŠÍ DEN RÁNO si pečlivě zopakují plán.

Někdy impulzivní rozhodnutí dokáže člověku převrátit život.

Nechci to zažít znovu.

Čekám před Hunter Hall a vyhlížím směrem k Taylořinu bytu. Je oblačno, vzduch je hustý a šedý, takže si s ní na okamžik spletu jinou mladou ženu pospíchající mým směrem. Je to ale jen někdo, kdo si

šel zaběhat. Když je pět minut po osmé a zdá se, že Taylor ještě spí, vstoupím do haly, kde se chlapík v khaki kalhotách a modré košili s knoflíky na límečku dívá na hodinky.

„Promiňte, jdu pozdě!“ zavolám.

„Taylor?“ ujistí se. „Já jsem Ben Quick.“

Správně jsem vsadila na to, že Taylor nezavolá, aby schůzku zrušila.

„Taylor je nemocná, tak mě požádala, abych šla místo ní. Já jsem Jessica. Jessica Farris.“

„Aha.“ Ben zamrká. Prohlíží si mne pečlivěji od hlavy k patě.

Vyměnila jsem kotníčkové boty za conversky a přes rameno si hodila černý nylonový batoh. Hádám, že neuškodí vypadat jako studentka.

„Vydržíte chvíli?“ řekne nakonec. „Potřebuji se zeptat, co na to dr. Shields.“

„Jistě.“ Snažím se o lehce znužený tón, jaký Taylor používala včera večer.

Nejhorší, co se může stát, je, že mi řekne, že se nemohu zúčastnit, připomínám si. O nic moc nejde, jen popadnu bagel a vezmu Lea na dlouhou procházku.

Ben poodstoupí a vytáhne mobilní telefon. Chci poslouchat jeho stranu hovoru, ale mluví tlumeným hlasem.

Pak dojde ke mně. „Kolik vám je?“

„Dvacet osm,“ odpovím po pravdě.

Pokradmu se podívám ke vchodu, jestli se na poslední chvíli nepřišourá Taylor.

„Momentálně žijete v New Yorku?“ zeptá se Ben.

Přikývnu.

Ben má ještě dvě otázky: „Kde jinde jste žila? Někde mimo Spojené státy?“

Zavrtím hlavou. „Jen v Pensylvánii. Tam jsem vyrostla.“

„Dobře,“ kývne Ben a odloží telefon. „Dr. Shields říká, že se můžete zúčastnit studie. Nejdřív potřebuji vaše celé jméno a adresu. Můžu vidět nějaký doklad?“

Posunu si batoh na ruku a přehrabuji se v něm, dokud nenajdu peněženku, pak mu podám řidičák.

Vyfotí si ho, pak si ode mne vezme zbývající informace. „Pokud máte účet, mohu vám platbu za schůzku poslat zítra.“

„Mám,“ potvrdím. „Taylor říkala, že je to pět set dolarů, je to tak?“

Přikývne. „Všechno to sepíšu a pak vás vezmu nahoru do učebny.“

Může to být tak snadné?